

Kesän kesä vai Happinessin hirviö

– Tässäpä sattuva lähiosoite nojailla holistisesti suomalaiskansalliseen kaikkeuteen, tuumaili Hukkanen vanhalla veräjällä selvin päin, kun seutukuntaa kattoivat niin kultareunaiset ja pumpulinvalkeat kuin myös yliihavat, tummanmustelmaiset ja uupuneenteryleeniharmaat pilvet. Miksei tähän voisi vaikka kuolla, tuloveronsa maksaneena, menopeliniään kuvallinen Kela-kortti ja pullo kossua. Mikäs sen meikäläisempää.

Niukkasen mielestä ajatus kaikkineen oli joutavaa romantisointia, koskapa pilvet olivat tulossa Venäjältä ja siellä jo runoilijain kerran käyttämät, veräjäkin Ikean mallistoa, eivätkä verot ja viinat lienneet sen suomalaisempia kuin norjalaisessa hyvinvointikäytännössä.

– No mutta kun, Hukkanen sittenkin intti. Olihan kesä, oli sentään kesä nimenomaan Suomessa! Jo Schelling kirjoitti että ”alkemistit eivät ole koskaan halunneet kultaa, vaan kullaa kultaa”, sitä mikä tekee kullasta tavoittelemisen arvoista. Mikä siis suomalaiselle on kesän kesää? Juuri Suomen Suomi sen tekee!

– Kehäraakki päätelmä, Niukkanen väheksyi.

Mutta Hukkanen ei antanut periksi. Huojah-telipa näet vienossa tuulessa heidän edessään sananjalkapehko, tuo joka kevät laosta Laokoon ryhmänä kohoava klorofyllihämmästys, jonka suhinassa äidinkieli jo Ansa Ikosessa oli antanut ainutlaatuisen luonteensa tulla läpi posses-

siivisuffiksien ja syntaktisten konventioiden aivan vain sinisten silmien eleenä...

– Suomi ei pysy Suomessa, Niukkanen tiukensi. Ethän sinä pysyvyyttä löydä muualtakaan. Alvar Aallon suunnittelema Pohjoisnapajäättikö sulaa, mämmin myynti on romahtanut. Kaipa olet kuullut että kuun pimeällä puolella Rauri-Leena Luukanen johtaa monikansallista The Unknown Flying Obsessionia?

– Mutta kansakunnan sormenjalkia ei voi hävittää! Yhä löytyy Pyhästä Puhelinluettelostamme kissankellonheleä Pipsa Suominen, vielä pysyy maailman kahdeksantena ihmeenä jokamiehen oikeus korvasieniin. Jo nimet velvoittavat suuntautumaan positiivisesti: Toivo Särkkä! Toivo Kärki! Toivo Salonen! Toivo Lyy! Savolaiset juurensa tunnustava Bob Hope! Namibian oma poikamme Andimba Herman Toivo ja Toivo!

– Pah.Voithan sinä nimikkeitä luetella, mutta kesästä et suomalaista fenomeeniä väännä lenkimakkarallakaan. Näissä suvisissa suhdanteissa uiskentelee Happinessin hirviö joka ei aluevesirajoista piittaa. Hiukan itsekritiikkiä ja harkintaa, niin voisit tuolta pohjalta laatia esitelmän 'Suomalainen kesä mielen totalitaarisena valtiona'.

Hukkanen istui kivenlohkareelle ja muisti Jarkko Laineen runon: 'Köyhän pojan unelma. Toppa tupakkia ja kivi joka kävelee.'

ILPO TIIHONEN